

VASILE TĂMÂIAN

**NESFÂRȘITA NOAPTE
A CRUCIFICĂRII SATELOR**

**SPOVEDANIA
UNUI MARTOR OCULAR**

PROEMA
2026

Cuprins

INTRODUCERE.....	9
CAPITOLUL 1.....	29
Începutul nesfârșitei nopți a crucificării satelor românești; Abuzurile represive ale Organelor Statului Totalitar; Apusul morilor de apă și al proprietarilor acestora.	
CAPITOLUL 2.....	50
Abuzurile Regimului Totalitar, care sub masca Școlarizării Gratuite a tinerilor, îi exploata fără milă pe ucenici, a ceștia fiind nevoiți să presteze cele mai grele munci, ca sclavii.	
CAPITOLUL 3.....	80
Capcanele întinse tinerilor, de către Statul totalitar, care i-a tratat ca pe niște adevărați infractori, privându-i de dreptul elementar și onest de a-și câștiga existența în mod cinstit, fiind hărțuiți de către organele represive, în propria lor țară.	
CAPITOLUL 4.....	104
Potlogăriile escrocilor descoperite în calitate de Șef de Depozit al Oficiului Regional de Aprovizionare și Desfacere; Cultura proletcultistă în floare; Eforturile de supraviețuire depuse pentru urmarea Liceului Seral și a Facultății de Filozofie la zi; Abuzurile tot mai crâncene ale Statului Totalitar și Organelor de Represiune, asupra țăranilor opozanți Regimului de Cruntă Teroare.	
CAPITOLUL 5.....	130
Mizeria îndurată de veteranii celui de al Doilea Război Mondial; Vizita acasă la veteranul căpitan Bujor Teodor, participant pe ambele fronturi: de Est și de Vest	
CAPITOLUL 6.....	148
Fermecătorii mei ani de studenție din Cluj-Napoca, mirifica cetate a Ardealului; Efectuarea Cercetărilor Sociologice de teren, în frumosa Țară a Moșilor și în străvechea Țară legendară a Oașului; Opoziția, încrâncenarea, durerea și disperarea țăranilor la aflarea veștilor că urmează să fie strămutați de pe vetrele lor.	
CAPITOLUL 7.....	168
O vizită la fratele meu Alexandru, din Asuașul de jos; Potlogăriile conducerii Uzinei 1 Mai, Ferneziu, cu atașarea Anonimelor la Dosarele salariaților, privându-i astfel de drepturile lor legitime și purtându-i de la Ana la Caiafa.	
CAPITOLUL 8.....	180
O aventură periculoasă din timpul Practicii Pedagogice studențești; Repartitia Ministerială după absolvirea Facultății și abuzurile Organelor Ministeriale Județene și Locale represive.	

CAPITOLUL 9.....	245
În sfârșit, am ajuns să am casa mea, dar cu ferestrele sparte imediat după cumpărarea ei de către binefăcătoarele șlehtele de huligani; Primele semne ale începutului dezghețului politic, după o iarnă istorică de mai bine de patruzeci și cinci de ani.	
CAPITOLUL 10.....	256
Venirea în capitală a veteranului de război Teodor Bujor; Însoțirea acestuia pentru a-l Introduce în Palatul Comitetului Central al P.C.R.; Încercarea Organelor de Supraveghere de a mă aresta; Scăparea ca prin urechile acului de încătușare.	
CAPITOLUL 11.....	264
Introducerea în Sediul Redacției Buletinului Științific, de către Conducerea Universității, a unui handicapat mintal, pentru a-mi contracara activitatea.	
CAPITOLUL 12.....	281
Pentru prima dată în istoria Comunismului, comuniștii din eșalonul doi și trei, au preluat puterea de la confracții lor din eșalonul unu, având aceeași strategie și tactică politică ombilicală a botezaților direct în cristelnița satanistă a Kremlinului.	

CAPITOLUL 1.

**Începutul nesfârșitei nopți a crucificării satelor românești;
Abuzurile represive ale Organelor Statului Totalitar;
Apusul morilor de apă și al proprietarilor acestora.**

Primele clase le-am efectuat la Școala Elementară de patru ani din Lucăcești-Dănești. Singura carte pe care am avut-o mai bine de un an pe mica mea mescioară, a fost Abecedarul.

În casa noastră am găsit într-un vechi sertar, o cărticică cu file rupte atât la începutul, cât și la sfârșitul ei, așa că nu știu ce titlu avea. Era probabil o culegere de proverbe sub formă de mici poezioare. Mai rămăsese vreo cincisprezece file din ea. Din ferfenițata cărticică am reținut următoarele versuri, care mi-au luminat, ca o nemuritoare făclie, drumul întregii mele vieți: „*Cumpătat fii nu te plânge/Că sărac stai ca pe ace;/Ban cu ban dacă vei strânge/Milionul îl vei face*”. Tare m-am bucurat când de pe polița de la meșter-grindă am găsit mai multe legături de cărți. Însă, când le-am desfăcut, am constatat cu amărăciune că nu erau decât chitanțe pentru diverse taxe și impozite plătite de-a lungul anilor de părinții mei, instituțiilor administrative și funanciare ale statului. În lipsă de alte cărți, mi-am citit și răscitit cărticica găsită și Abecedarul, până le-am memorat filă cu filă, știindu-le pe de rost, ca pe un florilegiu de poezii. În clasa a treia am învățat că tovarășul Iosif Vissarionovici Stalin, cu o dragoste nețărmuită, iubește copiii. Și ca să nu avem nici o urmă de îndoială, ni se spunea că o fetiță care locuia la un canton din Uniunea Sovietică și mergea în fiecare zi pe jos la școală, câte șapte kilometri, din ordinul tovarășului Stalin, trenul a oprit un minut și la canton, pentru ca fetița să nu meargă pe jos la școală, datorită griii părintești a genialului dascăl și conducător de sub mărirea cupolă a Kremlinului. Șopârlele reclamelor politice pe vremea aceea erau la mare preț, aflându-se în toate manualele școlare.

În neguroasa perioadă cu norii vineți și plumburii, umblau

activiștii de partid din casă în casă cu lămuritul oamenilor de la sate, să se încrie în Colectiv, iar în școli au apărut ca ciupercile după ploaie, cravatele roșii prinse la gâturile firave ale elevilor, deveniți astfel pionieri, după modelul sovietic.

Când mergeam cu vitele pe imaș, ne strângeam mai mulți copii și din noroiul adunat de pe malurile bălților, făceam fiecare cum se pricepea, figurine de lut. Și în timp ce noi copiii ne jucam, modelând figurine de lut neînsuflețite, Comunismul adus în țară pe tunurile și pe tancurile sovietice, împreună cu guvernul nou instalat la conducere, în frunte cu Petru Groza și cu o întreagă armată de activiști de partid, au trecut efectiv la „modelarea omului nou”, folosind toate metodele și mijloacele de coerciție ale partidului unic și ale celorlalte organe ale statului: Miliție, Securitate, Justiție, precum și toată rețeaua vastă de închisori.

După absolvirea Școlii Elementare de patru ani, următoarele clase le-am efectuat la Școala Generală de șapte ani, din comuna Pribilești. Lecțiile despre tovarășul Stalin erau tot mai numeroase, iar portretul „Marelui Dascăl al Omenirii” se afla pe toți pereții sălilor de clasă. Oamenii din sat vorbeau tot mai mult despre pericolul tot mai pregnant care îi amenința, cu toate prilejurile: fie la clăcile de întrajutorare, fie dimineața, la întoarcerea acasă de pe imaș, după ce și-au mânat vitele în ciurdă, fie duminica, după slujba oficiată de preot în biserică, fie seara la cârciumă, fie în sărbători, când avea loc și „Danțul la Șură”.

— Ce ne facem cu comuniștii aiștea, măi oameni buni, bată-i puterea lui Dumnezeu să-i bată, care umblă toată ziua pe la casele gospodarilor să se înscrie în Colectiv? Mai văzut-ați voi pe lume o tâlhărie mai mare ca asta? Cum să-mi dau io pământul și averea mea, pentru care am muncit din greu o viață întreagă, la niște neisprăviți, care ies amu în față, ca păduchele și ploșnița, să pună mâna pe agoniseala și pe bunurile altuia?

— Nu trebuie să le-o dai tu de bună voie, măi Simioane, că lua-ți-or ei agoniseala ta, strângându-te încet-încet în diavoleasca lor menghină, încât nemiavând încotro, o să renunți la pământul tău, luându-ți lumea în cap și straița în botă, umblând în căutare de lucru, să nu mori de foame, pe unde și-o înțarcat dracii copiii, ca ultimul cerșetor, il informă moșul Gheorghe, consăteanul său de pe Balta Neagră, pâcâind din lulea.

— Adică cum vine asta? De ce să ne dăm pământul nostru moștenit din moși-strămoși, în care avem puternice rădăcini și pe care trudim cu toții de când ne știm, câștigându-ne traiul pentru întregile noastre familii? Cu ce am păcătuit noi, țărani, în fața lui Dumnezeu? De unde ne vine blestemul acesta crunt pe capetele noastre, oameni buni?, întrebă oțărât Simionul Petri, luându-și de pe cap căciula și dând cu ea de pământ.

— Măi Simioane, auzit-ai tu de libertatea care ne-a fost adusă pe capetele noastre, ca ciuma cea bubonică?, îl întrebă bătrânul Codreanu, scărpinându-se în ceafă și încercându-și pipa cu o nouă șarjă de tutun.

— Cum să nu aud, că la posturile de radio tot despre ea se vorbește! Și de doi ani încoace, la 23 August toți demonstranții aduși de politrucii, purtând placarde la comanda activiștilor de partid și portretul lui Stalin, calce-l o mie și-o sută de nevoi, strigă în gura mare când trec prin fața tribunei oficiale, pe care stau toți mahării de la județ, aplaudând și hlizindu-se cu gura până la urechi: *„Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus! Uraaa! Uraaa! Uraaa!*

— Noa, aiasta-i „libertatea” pe care ne-au adus-o în țară bolșevicii, cu tătucul lor cel becisnic, pe tancurile sovietice, măi, oameni buni! Libertatea comuniștilor de a ne lua averile și pământul, ca să fim slugile lor și să ne dea și nouă câte un polonic de zămărcă de la cazan, după modelul Stalinisto-Anticrist, interveni în discuție Ionul lui Costan, stând pe o laviță, scuturându-și de scrum cu degetul răsucita țigară.

— De când e țara aceasta, așa mare ticăloșie, din partea guvernului și statului și bătaie de joc la adresa țărănimii, nu s-a mai pomenit, gesticulă furios cu căciula în mână, Simionul Petri.

— Comuniștii ăștia n-au frică de nimic, măi, oameni buni, de aceea au început să dea cu barda și în Biserică și în Dumnezeu! Pentru acești păgâni, lăcașul de închinăciune este Kremlinul, iar dumnezeul lor, încălțat în cizme lustruite, este păgânul Stalin peste măsură de fățarnic și de îngâmfat. Mai devreme sau mai târziu, adevăratul Dumnezeu, dând cu ei de pământ, cu dreapta și Cereasca Lui răsplată, îi v-a întoarce pe acești farisei cu picioarele în sus, căci nelegiuirile lor întrec pe cele ale diavolului spurcat, reveni în discuție bătrânul Codreanu, pâcâind agale din lulea.

Cu fiecare zi ce trecea, feţele oamenilor deveneau tot mai posomorâte. Negurile tot mai dese şi mai reci se lăsaseră peste sate şi peste sufletele ţăranilor. La şcoală învăţaserăm toţi şcolarii deveniţi pionieri, despre cei patru mari dascăli ai omenirii: Karl Marx, Friedrich Engels, Vladimir Ilici Lenin şi Iosif Vissarionovici Stalin. Tot pe vremea aceea, am învăţat că populaţia întregului glob a ajuns la peste un miliard nouă sute de milioane de locuitori. Cum pot învăţa cei patru mari dascăli ai omenirii, pe toţi locuitorii globului pământesc, ce depăşeau un miliard nouă sute de milioane de locuitori, îmi era peste putinţă să înţeleg. Noi copiii, care ne puneam întrebări şi nu luam toată informaţia ce o primeam pe nemestecate, bănuiam că în povestea celor patru mari „Dascăli ai Omenirii” se ascunde o diavolească şopârlă. De aceea în „forul nostru secret”, i-am „botezat” cu alte nume pe măsura dimensiunii şi înfăţişării bărbilor, cunoscute din fotografiile lor prezente în toate manualele şcolare şi din portretele înrămate şi fixate pe pereţii sălilor de clasă: „Barbă Neagră, Barbă Albă, Barbă Cioc, Barbă Deloc”.

O altă faimoasă lecţie care n-i s-a predat despre Stalin a fost: „Omul mare şi simplu”. „Dascălul Omenirii şi Părintele înţelept al popoarelor” de sub măreaţa cupolă a Kremlinului, ne era prezentat într-o fotografie cu celebra lui mustaţă, ținându-şi mâna dreaptă la inimă, peste sobrietatea militărescului său veston. Privirea îi era aţintită undeva într-un îndepărtat viitor, unde popoarele lumii păşind vesele unul după altul, sub victoriosul steag al partidului unic, aveau să-şi afle mult râvnitul rai comunist, indicat de atotştiutorul său deget arătător. Magnificul geniu al omenirii, ne era prezentat totodată şi în calitate de strateg desăvârşit, ținând întreaga lume în echilibru, fiind în acelaşi timp şi un mare erou al păcii şi înţelegerii între popoare. Oricine avea vreo problemă şi nu o putea rezolva, putea apela cu încredere la tovarăşul Stalin, „Marele Dascăl al Omenirii şi Ilustrul înţelept al popoarelor”, care îl ajuta cu inima deschisă, fiind de o modestie şi simplitate desăvârşite. La asemenea lecţii despre aureolatul şi strălucitul „Dascăl şi Părinte al popoarelor”, eu din păcate, fiind o fiinţă emotivă, mă simţeam mic cât un purice, încât mă miram şi mă întrebam totodată cum de mai îndrăznesc să mai exist pe lume, contemporan cu asemenea geniu al omenirii? Căci după modul

elogios cum ne era prezentat, ne apărea cel puțin egal, dacă nu chiar mai mare decât Dumnezeu, încât nu mai știam ce să cred, căci mi se zbătea inima în piept, după atâtea talazuri de laude la adresa gruzinului cu mustața pe oală. Mi-a venit însă inima la loc, auzindu-l într-o zi pe Todorul Pălădii, când îl hărțuiau perceptorul cu impozitele și activiștii de partid, să se înscrie cu pământul în Colectiv, strigând în gura mare pe ulițele satului: „Tătucul vostru Stalin, măi neisprăviților, cât e el de mare mahăr și de puternic conducător bolșevic, dacă s-ar duce măcar o dată cu cizmele lui lustruite printre cirezile răpciugoase ale Colhozului, l-ar împroșca cu copita în fruntea lui atotștiutoare, nărăvașul măgar al ciurdarului, de-ar da ortul popii cât ai zice pește, întorcându-se cu picioarele în sus! Degeaba vă credeți voi, cu tătucul vostru, mari dumnezei, că nu sânteți decât niște lepădături ale iadului și neisprăviți potlogari!” Noroc că Todorul Pălădii și-a descărcat sufletul de acumulata otravă, după plecarea organelor de represiune, căci în prezența lor nu scăpa fără ani grei de pușcărie, sau de muncă silnică la Canal. Țăranii cu fețele lor întunecate se uitau sperați unul la altul, neștiind ce să facă. Pragurile caselor le erau tot mai des călcate de activiștii de partid, de milițieni, de perceptorii cu impozitele și de alte organe ale statului. Cotele și impozitele către Stat au crescut, din ce în ce mai mult, până când au devenit insuportabile. Diavoleasca menghină de coerciție a autorităților comuniste și a Statului Totalitar, despre care îi explicase moșul Gheorghe de pe Balta Neagră, lui Simionul Petri, începea să funcționeze, bătând spaima în împovărații și deznădăjduiții oameni.

De acum, atât eu, cât și ceilalți copii de seama mea, ne încheiaserăm modelarea în joacă a diverselor figurine de lut, din noroiul strâns de pe malurile bălților. Vremea copilăriei trecuse pe lângă noi ca un nostalgic vis, revenindu-ne de acum probleme mult mai grele și mai serioase de rezolvat. Activiștii de partid, Miliția, Securitatea, împreună cu celelalte autorități ale statului, se aflau în plină perioadă de „modelare a omului nou” după tiparul sovietic, al Sistemului comunist discreționar și totalitar. Toate școlile din țară trecuseră și ele la noul sistem de evaluare a cunoștințelor, după modelul în plină expansiune al Moscovei, elevii primind astfel note în cataloage, de la unu la cinci, nota cinci fiind nota maximă, echivalentă cu nota zece din

vechiul sistem. Țăranii își făceau, tot mai amărăți și mai deznădăjduiți, semnul crucii, sub negurile ce se lăsaseră peste toate satele. Creștinii nu și-au lepădat credința lor strămoșească, deși activiștii de partid combăteau vehement religia și încercau prin toate mijloacele să le inoculeze Ateismul, bătându-i mereu la cap cu impertinentul lor slogan că „Nu există Dumnezeu”.

— Rele zile am ajuns, măi oameni buni, să vedem cum umblă destrăbălații anticriști pe pământ, cu tartorul iadului spurcat, bătându-și joc de sfânta Biserică și negându-l pe Atotputernicul Dumnezeu, arde-i-ar focul să-i ardă de Staliniști cu Comunismul lor cu tot!, îi blestemă cantorul Dăniștenilor, Chira Alexandru, în mijlocul mulțimii ieșită în drum, după slujba oficiată în Biserică.

— N-are cum să fie bine, măi Alexandre, când și de aici din sat, Fărte Vasile, dintr-o familie de buni creștini, ajungând mare mahăr comunist la raion, a început să spună că nu există Dumnezău! Amu îl vezi că vine acasă în motor-lux, căpătat de la Partidul comuniștilor păgâni, căruia îi slujește, pe când se șterge la cur cu religia și credința în bunul Dumnezău, îl completă Nichiforul Moășii.

— Și Nistorul Breții, de când o ajuns mare mahăr la Sfatul Popular, întorcând dosarele de pe o parte pe alta să nu le prindă mucegaiul, s-a lepădat atât de cruce, cât și de Dumnezău, luându-l în brațe pe Satana, caruia îi face pe plac, însărcinat fiind să pârască pe toți oamenii care nu vor să se înscrie în Colectiv la ceilalți nemernici de la județ, interveni în discuție Ionu lui Timofie, punându-și din tabacheră câteva scame de tutun, într-o hârtie de ziar, răsucindu-și o țigară.

— Din nemernici de ăștia care l-au vândut și pe tatăl său și pe maică-sa, și s-au lepădat de credință și de Biserică, și-a recrutat Partidul Comunist oamenii lui de încredere, dându-le barda în mână să demoleze Biserica și dacă ar putea și tronul lui Dumnezău, așezându-se ei în locul Creatorului, concluzionă Nichiforul Moășii.

Oameni deveniseră tot mai abătuți, mai descumpăniți și mai îngrijorați simțind inevitabilul pericol. În unele sate din împrejurimi, începuseră arestările celor ce se opuneau înscrierii în Colectiv. Dubele Miliției și Securității își urmau traseele lor programate, spărgând, în mijlocul nopților liniștea satelor,